ΙΕΡΟΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΘΗΒΩΝ
ΤΗΛ. 22620 24282 - 32200 - ΘΗΒΑ

ΒΙΟΣ

ΚΑΙ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ

ΘΗΒΑ 2006

Ἡ παλαιά εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Κειμήλιο τοῦ Ναοῦ μας (19ος αἰ.)

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Νικολάου τοῦ νέου

Ἦχος α΄ Τῆς ἐρήμου.

Θεῖος Ἐφάς ἐκλάμψας, ἐν Βουνένοις ἠγώνισαι Νικόλαε Παμμάκαρ ἐναθλήσας στερρότατα. Διό καί δοξασθείς παρά Χριστοῦ, θαυμάτων ἀναβλύζεις δωρεάς τοῖς προστρέχουσι τῷ λειψάνῳ σου τῷ σεπτῷ, Ὁσιομάρτυς ἔνδοξε. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, Δόξα τῷ Σέ στεφανώσαντι, Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διά σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

«ΕΝ ΑΡΧΗ...»

Μέ ἰδιαίτερη χαρά καί συγκίνηση προβαίνουμε στήν ἔκδοση τοῦ Βίου καί τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς, στό ὄνομα τοῦ ὁποίου τιμᾶται καί ὁ Ἐνοριακός μας Ναός. Ἱκανοποιεῖται ἔτσι, ἕνα εὐσεβές αἴτημα τῶν Ἐνοριτῶν μας ἀλλά καί πολλῶν πιστῶν πού εὐλαβοῦνται τόν Ἅγιο, τό ὁποῖο ἀφοροῦσε στήν παρουσία αὐτοῦ τοῦ Ὑμνολογήματος σέ βιβλίο μικροῦ σχήματος γιά νά προσεύχονται στόν Ἔνδοξο Ἀθλητή τῆς πίστεως μας καί νά ἐπιζητοῦν τή μεσιτεία καί τήν πρεσβεία Του γιά ὁτιδήποτε πνευματικό ἤ ὑλικό τούς ἀπασχολεῖ.

Γιά πρώτη φορά ἡ παράκληση τοῦ Ἁγίου κυκλοφόρησε τό 1977 μέ φροντίδα τοῦ Παν. Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου Ἀρχιμ. π. Δωροθέου Θέμελη. Ἀπευθύνθηκε τότε στόν «νέο Ρωμανό τῆς Ἐκκλησίας μας» ὅπως χαρακτηριστικά γράφει στήν ἐπιστολή του, στόν Ὑμνογράφο τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

Μοναχό Γεράσιμο Μικρογιαννανίτη(†) ὁ ὁποῖος συνέταξε τούς Ὕμνους καί μέ αὐτούς ἀνεφήμησε καί ἐμεγάλυνε τήν ζωή, τά μαρτύρια, τό τέλος καί τά θαύματα τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου ἐδῶ καί αἰῶνες φυλάσσεται ὡς πολύτιμος θησαυρός στήν ἀνωτέρω Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή ἐντός πεποικιλμένης πολυτίμου Θήκης ἡ ὁποία κατασκευάσθηκε μέ ἔμπνευση, σχεδιασμό καί ἐπίβλεψη τοῦ ἀκαταπόνητου καί Φιλαγίου Γέροντος Δωροθέου. Παρακαλέσαμε τόν Σεβαστό Γέροντα στόν ὁποῖον ἀνήκουν ἐξ' ὁλοκλήρου τά πνευματικά δικαιώματα τοῦ Ὑμνογραφικοῦ ἔργου νά μᾶς δώσει τήν Εὐλογία καί τήν Ἄδεια νά ἐκδόσουμε τούς Ὕμνους αὐτούς καί νά τούς ἔχουμε στήν προσευχητική μας διάθεση οὕτως ὥστε νά ἐπικοινωνοῦμε μέ τόν Ἅγιο ἐνώπιον τοῦ τμήματος τοῦ ἱ. Λειψάνου Του, τό ὁποῖο φυλάσσεται ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου καί τῆς ἀργυρᾶς Θήκης στόν Ναό μας ὅποτε ἡ ἀνάγκη καί ἡ περίσταση τῶν πιστῶν Ἐνοριτῶν καί μή, τό ζητήση.

Χάριτας πολλάς καί εὐχαριστίες ὀφείλουμε στόν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαο καί γι' αὐτήν τήν πνευματική χαρά πού μ�ς ἔδωσε μέ τήν ἔκδοση τοῦ Βίου Του καί τοῦ Παρακλητικοῦ Του Κανόνα καθώς καί στόν Πανοσιολ. Γέροντα Δωρόθεο γιά τήν Εὐλογία καί τήν Ἄδεια πού μ�ς παραχώρησε γιά τήν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς Ἔκδοσης.

Ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο τῆς ἀγάπης Του τοῦ ἀφιε-

ρώνουμε αὐτήν τήν Ἔκδοση καί τόν παρακαλοῦμε νά εὔχεται ἐνώπιον τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου γιά τήν πνευματική πρόοδο καί εὐημερία Του «μικροῦ Ποιμνίου» τῆς Ἐνοριακῆς μας Κοινότητος.

Τέλος, εὐχόμαστε «ὁ τῶν νοσούντων ἄμισθος ἰατρός καί τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμός Ὑπερασπιστής καί τόν ἐν παντίαις ἀνάγκαις Ὑπέρμαχος» Ὁσιομάρτυς ἐν Βουνένοις Νικόλαος νά ἐκπληρώνει ἄμεσα τά αἰτήματα τῆς καρδίας ὅσων προστρέχουν σ' Ἐκεῖνον καί ἀσπάζονται τήν Τιμία Κάρα καί τά ἱ. λείψανά Του, καί προσεύχονται μέ τόν Παρακλητικό Κανόνα Του ἀνάβοντας τό κεράκι τῆς εὐλαβείας τους στήν χάρη Του, καί νά τούς χαρίζει τά πολυτιμώτερα ἀπό τά δῶρα τοῦ Οὐρανοῦ, «χαράν καί εἰρήνην καί ὑγείαν». Ἐπίσης ἡ ἀνάγνωση τοῦ Βίου καί τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου νά ἀποτελέσει γιά ὅλους μας μία πρόσκληση ἀλλά καί πρόκληση γιά νά τόν μιμηθοῦμε στήν προσωπική μας ζωή καί πορεία.

ΤΟ ΕΚΚΛ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ὁ παν. Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου Ἀρχιμανδρίτης π. Δωρόθεος.

Δωροθέῳ ἅγιε δός ὑγείαν
Ἐνορία αὕτη σέ καθικετεύει.

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ

Δι' ἡμᾶς τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, μεγίστη εἶναι ἡ χάρις καί εὐλογία ἥν ἔχομεν ἵνα καταφεύγομεν μετά Θεόν εἰς τάς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων Του, εἰς πᾶσαν θλίψιν, ἀνάγκην, ἀσθένειαν καί δοκιμασίαν εἰς τό πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς.

Οἱ Ἅγιοι ἵστανται βοηθοί ἡμῶν ἐν παντί καί πάντοτε, ἀρκεῖ ἡμεῖς νά καταφεύγομεν μέ πίστιν καί εὐλάβειαν πρός αὐτούς καί νά ζητοῦμεν τάς πρεσβείας των· οὗτοι δέ ὡς ταχυδρόμοι ἔλαφοι μεταφέρουν τάς προσευχάς καί τά αἰτήματα ἡμῶν εἰς τόν Θρόνον του ἐν Τριάδι μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, πρός ἐκπλήρωσιν τούτων.

Εἷς τοιοῦτος ὀξύτατος βοηθός καί τῶν νοσούντων ἄμισθος ἰατρός καί ἐν παντίαις ἀνάγκαις Ὑπέρμαχος τυγχάνει καί ὁ εἰς τό ἱερόν τοῦτο τευχίδιον ὑμνολογούμενος ἅγιος Ὁσιομάρτυρας καί ἰαματικός Νικόλαος ὁ ἐξ Ἀνατολῆς καί ἐν Βουνένοις ἀθλήσας οὐ τήν χαριτόβρυτον Τιμίαν Κάραν αἰῶνες τώρα φυλάσσει εἰς τάς ἀγκάλας

της ἡ καθ᾽ ἡμᾶς παλαίφατος ἱστορική Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις εἰς τάς Ὥρας τῆς νήσου Ἄνδρου, βρύουσα ἰάσεις καί ἀῤῥήτως εὐωδιάζουσα καί προχέουσα τῆς δωρᾶς τά ἰάματα, πᾶσι τοῖς ἀσπαζομένοις αὐτήν μετά πόθου.

Πολλάκις γεγόναμεν μέτοχοι τῶν θαυμάτων καί εὐλογιῶν τοῦ Ἐνδόξου τούτου ἀθλητοῦ τῆς Πίστεως ἡμῶν, καί ἐκ τῆς προσωπικῆς ἡμῶν πολυχρονίου ἐμπειρίας ἐν τῇ Μοναστικῇ πολιτεία καί διακονίᾳ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἡμῶν πλεῖστα ὅσα θαύματα ἰδῶμεν καί ἠκούσαμεν ἐπιτελούμενα ὑπ᾽ αὐτοῦ.

Δι᾽ αὐτό πατρικῶς συνιστῶμεν εἰς ὅποιου τάς χείρας εὑρεθῇ τό παρόν ἱερόν τεῦχος μετ᾽ εὐλαβείας νά ψάλῃ τόν ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα Παρακλητικόν Του Κανόναν καί νά ἔχει πλήρη τήν πεποίθησιν ὅτι ὁ Ὁσιομάρτυς Νικόλαος θά φανῇ σύντομος βοηθός εἰς τά αἰτήματά του.

Ἰδιαιτέρως αἰσθάνομαι χαράν καί πνευματικήν ἀγαλλίασιν, καί συγχαίρω τόν ζηλωτήν πρεσβύτερον π. Εὐάγγελον Ρουσέτην ἐφημέριον τοῦ φερωνύμου περικαλλοῦς Ναοῦ τοῦ ἐν Θήβαις, ὅν ἡ ἀγάπη καί ὁ ζῆλος του λαμπρότερον καί εὐπρεπέστερον ὁσημέραι ἀναδεικνύει, διά τήν ἐκτύπωσιν τοῦ κανόνος Του, καί πιστεύω ὅτι θά φανῇ χρήσιμον ἐγχειρίδειον εἰς πᾶσαν ἀνάγκην παντός εὐσεβοῦς, ἐξαιρέτως δέ εἰς τούς ἐνορί-

τας του δι᾽ οὗ ὁ λόγος φερωνύμου Ναοῦ, ὅστις ἐκτός τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος κέκτηται τιμαλφήν μέγιστον θησαυρόν τήν σεπτήν καί θαυματουργόν Του Ἰ. Εἰκόνα τήν τόσον ἱεροπρεπῶς χρωματουργηθεῖσαν πρό παλαιῶν χρόνων καί τῆς ὁποίας τό κάλλος καί ἡ ἁγιοσύνη τοῦ ἱστορουμένου προσώπου τοῦ Ἁγίου συγκινεῖ πᾶσαν εὐλαβῆ ψυχήν.

Περαίνων τάς ὀλίγας ταύτας γραμμάς ἅς ἐχάραξα τῇ παρακλήσει τοῦ πεφιλημένου καί λίαν μοι ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ π. Εὐαγγέλου, εὔχομαι ὅπως ὁ Ἅγιος φανῇ ἐν παντί καί πάντοτε βοηθός καί ἰατρός εἰς πᾶσας τάς ἀνάγκας τῶν ἐπικαλουμένων τάς πρεσβείας Του καί μετ᾽ εὐλαβείας ψαλλόντων τόν Ἰ. Αὐτοῦ Κανόνα.

Ἔγγραφον ἐν τῷ κελλίῳ ἡμῶν
τῇ Ἁγία Ἡμέρᾳ τῆς Ὑπαπαντῆς
τοῦ Κ.Η.Ι.Χ. τοῦ 2006

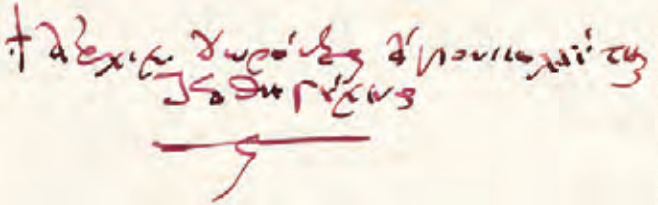

Ἡ θήκη τοῦ Τιμίου λειψάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος πού φυλάσσεται στόν Ναό μας.

Ο ΑΓΙΟΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΝΕΟΣ

Ο ΕΞ' ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΝ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΣ

Γέννηση - ἀνατροφή

Αὐτός ὁ περηφανής καί ἀνίκητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος ὁ νέος, καταγόταν ἀπό τήν Ἀνατολή, ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς. Τό παρουσιαστικό του, σύμφωνα μέ τά ἀνθρώπινα μέτρα, ὁ ψυχικός του κόσμος ὡστόσο ἦταν ἰδιαίτερα εὐγενικός καί θαυμάσιος. Ἀπό τά παιδικά του χρόνια ἦταν πολύ συνετός καί φρόνιμος καί ἀπεῖχε τῶν συναναστροφῶν μέ ἀσύνετους νέους πού ἔννοιά τους μοναδική ἦταν τά γέλια καί οἱ φαιδρότητες καί ἡ χρήση ὑβριστικοῦ φρασεολογίου καί οἱ φλυαρίες, κατά τή συνήθεια τῶν νέων, ἀλλά ἀγαποῦσε νά συναναστρέφεται μέ ἀνθρώπους φρόνιμους κάι μέ γέροντες γιά νά συνδιαλέγεται καί νά ἀκούει λόγια χρήσιμα καί ὠφέλιμα στήν ψυχή. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε κατατάχθηκε

Ἀργυροσκέπαστη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Βρίσκεται στήν νῆσο Σαλαμίνα. (Κειμήλιο οἰκογ. Πάλλα).

στό στρατό καθότι τόν χαρακτήριζε ἀνδρεία καί τόλμη. Καί πράγματι διέπρεπε στήν στρατιωτική τέχνη σέ τέτοιο βαθμό ὥστε ἐξαιτίας τῶν πολλῶν ἡρωικῶν κατορθωμάτων του ἀπέκτησε φήμη καί ξακουστό ὄνομα.

Γίνεται Δούκας

Ὁ Βασιλιάς τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀκούγοντας γιά τήν καλή του φήμη καί ἀφοῦ πληροφορήθηκε καί ἀπό πολ-

λούς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Νικόλαος ἦταν ὄχι μόνο ἱκανότατος στό λέγειν ἀλλά καί ἄξιος στό νά καθοδηγεῖ μέ συμβουλές καί ἄλλος σάν αὐτόν δέν μπροῦσε νά βρεθεῖ, τόν κάλεσε νά πάει στό παλάτι. Ὁ Νικόλαος ἀνταποκρίθηκε καί ἔπειτα ἀπό τήν μεταξύ τους συνομιλία ὁ Βασιλιάς χάρηκε ἰδιαίτερα συνειδητοποιώντας τή λογική καί τή φρόνηση καί τήν ἱκανή κρίση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καί ἔτσι ἀποφάσισε νά τοῦ δώσει τό ἀξίωμα τοῦ Δούκα παράλληλα μέ μιά ἐπαρχία ὑπό τήν ἡγεμονία του καθώς καί στρατιῶτες ταγμένους στήν ὑπηρεσία του.

Ψηφιδωτή εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Μαψός Κορινθίας.

Ἅξιος Στρατηλάτης

Ὅπως θεωροῦσε πρέπον ὁ Νικόλαος, ἀπό τότε πού ἔλαβε τό ἀξίωμα, καί ἔγινε ἡγεμόνας, δέν ἔπαυε νά ἐκπαιδεύει καθημερινά τούς στρατιῶτες του καί νά τούς συμβουλεύει γιά τά θέματα τά σχετικά μέ τόν πόλεμο, ἐφόσον αὐτές ἦταν κι οἱ ὑποχρεώσεις πού ἀπέρρεαν ἀπ' τή θέση στήν ὁποία βρισκόταν, περισσότερο ὅμως τούς νουθετοῦσε καί τούς δίδασκε τά ἔργα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καί τάξης, πῶς νά προσεύχονται καί νά παρακαλοῦν τόν Δεσπότη Χριστό νά τούς δίνει δύναμη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τους στόν πόλεμο. Ἐπίσης συχνά τούς ἐξιστοροῦσε ἡρωικά κατορθώματα, ἱστορίες καί θριάμβους παλαιοτέρων γενναίων ἀνδρῶν, μέ ποιό τρόπο πολέμησαν καί νίκησαν, πῶς κυρίευσαν φρούρια πολλά καί πόλεις, ἀλλά ὡς ἐπί τό πλεῖστον, πράγμα πού ἦταν καί πιό ὠφέλιμο, τούς συμβούλευσε νά ἔχουν ἀδιάλειπτα στή θύμησή τους τό φόβο τοῦ Θεοῦ καί νά μήν ἀδικήσουν ποτέ κάποιον εἴτε φτωχό εἴτε πλούσιο. Γι' αὐτό ποτέ κανείς δέν εἶπε, σέ ὅσους τόπους κι ἄν πῆγαν, ὅτι οἱ στρατιῶτες τοῦ Νικολάου τόν ἀδίκησαν ἤ τόν ἔβλαψαν στό παραμικρό.

Τόν καιρό ἐκεῖνο, κατά τόν ὄγδοο δηλαδή αἰῶνα, τό ἔτος 720, ἀποστάτησε μιά περιοχή τῆς Θεσσαλίας ἀντιδρώντας στήν ὑποταγή της στόν τότε βασιλεύοντα στήν Κωνσταντινούπολη, Λέοντα τόν Ἴσαυρο τόν

Εἰκονομάχο, ὁ ὁποῖος ἔλεγχε τήν Ἀνατολή. Οἱ ἀποστάτες ἐπιδίδονταν σέ λεηλασίες στά σύνορα τῆς Μακεδονίας καί πολλούς ἀνθρώπους αἰχμαλώτισαν. Ὁ Βασιλιάς θέλοντας νά ἐλέγξει τήν κατάσταση ἔστειλε διατάγματα σ' ὅλη τήν Ἀνατολή καλώντας τούς τοπικούς ἄρχοντες μέ τά

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἀπό τόν ὁμώνυμο Ναό Του, στήν Παναγία (Ἄσκρη) Θηβῶν.

στρατεύματά τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἦταν κι ὁ θαυμαστός Νικόλαος μέ τούς ὑπηκόους του, ὁ ὁποῖος ἐστάλη στή Θεσσαλονίκη καί ὕστερα ἀπό πόλεμο νίκησε καί ὑπέταξε τούς Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑποσχέθηκαν νά καταβάλλουν τόν ἐπιβαλλόμενο φόρο, ὅπως καί πρίν. Ἔπειτα, φεύγοντας ἀπό ἐκεῖ, κατευθύνθηκε πρός τή Λάρισα, ἡ ὁποία τότε ἦταν ἕνα δυνατό καί ὄμορφο φρούριο, μέ ἐξαίρετες διακοσμήσεις καί φυλα σσόμενο ἀπό δυνατούς πύργους. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά μήν μπορέσουν νά τό ὑποτάξουν, ἀλλά νά ἡττηθοῦν. Γιατί οἱ Λαρισσαῖοι ὅταν ἔκαναν ἐπίθεση, πολεμοῦσαν μέ ἀνδρεία καί κατάφεραν νά ἐξοντώσουν πολλούς ἀπό τό στράτευμα τοῦ Νικολάου.

Κρίση συνειδήσεως. Φεύγει ἀπό τό στράτευμα

Βλέποντας λοιπόν ὁ Νικόλαος τούς Ρωμαίους ἐξαντλημένους καί ὅτι ἡ νίκη ἀνῆκε στούς ἐχθρούς σκέφτηκε *«Οἱ ἄνθρωποι, μᾶς νίκησαν καί ἄν κι ἐγώ θανατωθῶ ἄδικα στή μάχη, ὅπως αὐτοί οἱ δύστυχοι, σέ τί θά μέ ὠφελήσει τό πρόσκαιρο καί φθαρτό ἀξίωμα τοῦ Δούκα; Καλύτερα νά ζῶ σάν ἁπλός πολίτης παρά νά ἔχω ὑπό τόν ἔλεγχό μου τόσους στρατιῶτες καί νά λάβω ἀτιμωτικό θάνατο. Γιατί τί τιμή θά ἔχει πιά τό κορμί μου καί τί ὄφελος θά βρεῖ ἡ ψυχή μου, ὅταν ἡ ζωή μου χαθεῖ πρίν*

τήν ὥρα της; Πιό καλά λοιπόν νά πάω νά ἡσυχάσω σέ ἕνα τόπο ἔρημο, νά κλαίω γιά τίς ἁμαρτίες μου κι ἴσως μπορέσω νά συγχωρεθῶ ἀπ' τόν Θεό τήν ὥρα τῆς κρίσεως». Αὐτά ἀφοῦ συζήτησε μέ τόν ἑαυτό του, ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τούς ἄλλους. Κατέληξε στή Βουνένη (Βούνενος εἶναι ὄρος τῆς Θεσσαλίας πού ὀνομάζεται καί Ὄρθρυς). Ἐκεῖ μέσα σ' ἕνα μεγάλο δάσος κατοικοῦσαν ἐνάρετοι ἐρημίτες καί ἀσκητές, στά κελιά πού βρίσκονταν μέσα στήν πυκνή βλάστηση. Ὁ Νικόλαος βλέποντας τούς χάρηκε ἰδιαίτερα καί εὐχαρίστησε τόν Κύριο πού τόν φώτισε καί τόν ὁδήγησε σέ τέτοιο τόπο ὅπου ἡ ψυχή του μποροῦσε νά βρεῖ σωτηρία.

Ἔμεινε λοιπόν ἐκεῖ καί ἀγωνιζόταν μαζί τους, καλλιεργώντας μέσα του τήν θεϊκή ἀρετή. Ὅταν ἐκεῖνοι οἱ θαυμάσιοι ἀσκητές εἶδαν τήν προθυμία τῆς ψυχῆς του καί μέ πόσο ζῆλο ἀφοσιώθηκε στήν ἀσκητική ζωή μέ νηστεῖες, προσευχές καί ὁλονύχτιες ἀγρυπνίες, τόν παρακινοῦσαν νά προοδεύσει περισσότερο στόν ἀγῶνα του γιά τήν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς ἐξιστορώντας του διηγήματα ὠφέλιμα στήν ψυχή. Ἐκεῖνος μέ τέτοιες συμβουλές κάθε μέρα ἐντρυφοῦσε στόν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς αὐτῆς πολιτείας, ὅσο μποροῦσε, καί ὅλοι τόν θαύμαζαν καί κατέβαλαν προσπάθειες γιά νά διακριθεῖ ὁ νέος στήν ἀσκητική ζωή. Ὁ πονηρός διάβολος, ὅμως, ἦταν εἶδε τή θαυμάσια καί ἀξιέπαινη πολιτεία τους, τή σύμφωνη μέ τά θεϊκά πρότυπα, δέν μπόρεσε ν' ἀντέξει ὁ τρισκατάρα-

τος, γιατί ἔχει τή συνήθεια νά ἐμποδίζει τό καλό, ἐπειδή τό μισεῖ, καί νά ἐνοχλεῖ τούς ἐνάρετους, ὁ δόλιος. Ξεσήκωσε λοιπόν τούς ἄθεους Ἄβαρους πού ἄρχισαν νά λεηλατοῦν περιοχές τῆς Δύσης καί κυριεύοντας φρούρια καί χῶρες κι ἀφοῦ πολλούς αἰχμαλώτισαν, ἔφτασαν στή Λάρισα καί μέσα σέ λίγες ἡμέρες τήν ἐπόρθησαν καί κατέλαβαν κι ὅλα τά περίχωρα ἀπό τή Δημητριάδα, δηλαδή τόν Βόλο, ὡς τά Φάρσαλα καί τήν Ἐλασσώνα καί τίς περιοχές γύρω ἀπ' αὐτήν καί τούς ταπείνωσαν τόσο ὥστε καί τήν πίστη τους ἤθελαν νά ἐλέγξουν καί νά τούς κάνουν νά ἀρνηθοῦν τόν Δεσπότη Χριστό, τόν μόνο Ἀληθινό Θεό, καί νά προσκυνήσουν, τά ἄχρηστα εἴδωλα. Καί πολλοί πού δέν ἤθελαν νά προδώσουν τήν πίστη τους θανατώθηκαν καί ἄλλοι ὑπέμειναν διάφορες τιμωρίες καί ἄπειρα βασανιστήρια γιά τήν ἀγάπη τοῦ γλυκύτατου Χριστοῦ. Κατάφεραν ἔτσι μέ τά πρόσκαιρα σωματικά τους τραύματα, νά κληρονομήσουν τήν αἰώνια εὐτυχία καί τήν ἄφατη ἀγαλλίαση στήν Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ τήν Οὐράνια.

Τήν ἐποχή πού αὐτά γίνονταν, ὁ Ἅγιος Νικόλαος βρισκόταν στό ἐρημητήριό του στά Βούνενα καί ἀσκήτευε μαζί μέ τούς συντρόφους του: Γρηγόριο, Ἀρμόδιο, Ἰωάννη, Δημήτριο, Μιχαήλ, Ἀκίνδυνο, Θεόδωρο, Παγκράτιο, Χριστόφορο, Παντολέων, Αἰμιλιανό καί Ναυούδιο. Μιά νύχτα καθώς προσεύχονταν Ἄγγελος Κυρίου τούς ἐπισκέφτηκε καί τούς εἶπε: *«Ἑτοιμαστεῖτε καί μείνετε ἀκλόνητοι στήν*

Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου πού ἀπεικονίζει τό θαῦμα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1943.

πίστη σας, γιατί σέ λίγες μέρες πρόκειται νά μαρτυρήσετε γιά νά κερδίσετε τά βραβεῖα καί τά στεφάνια γιά τά ὁποῖα ἀγωνίζεστε, γιά νά κληρονομήσετε τήν Οὐράνια Βασιλεία». Ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἐξαφανίστηκε. Οἱ ἀσκητές χάρηκαν μέ τά χαρμόσυνα εὐαγγέλια καί ἐπιδίδονταν περισσότερο σέ νηστεῖες σέ πολύωρες προσευχες γιά νά καταστοῦν ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητας. Ἐκεῖνες τίς μέρες ἔμαθαν τά αἱμοβόρα σκυλιά, οἱ βάρβαροι Ἄβαροι, ὅτι στό βουνό τῆς Βουνένης κατοικοῦσαν ἀσκητές, πού νήστευαν καί προσκυνοῦσαν ἀκατάπαυστα, ἡμέρα καί νύχτα, τόν Κύριο. Ἁρματώθηκαν λοιπόν καί κίνησαν νά τούς σκοτώσουν.

Προετοιμασία γιά τό μαρτύριο

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, στό μεταξύ, νουθετοῦσε τούς ἀδελφούς του καί συνασκητές του καί τούς συμβούλευε λέγοντας: *«Μή φοβηθοῦμε, ἀδελφοί, τόν πρόσκαιρο θάνατο καί καθόλου νά μή δειλιάσουμε γιατί ἦρθε ἡ ὥρα νά δείξουμε τήν ἀνδρεία μας, νά κληρονομήσουμε, γιά τήν τόσο μικρή καί λίγη ἄσκησή μας τήν παντοτινή εὐτυχία καί τήν αἰώνια ἀνάπαυση»*. Αὐτά καί ἄλλα ἔλεγε ὁ Ἅγιος γιά νά κρατήσει στέρεη τήν πίστη τῶν ἀδελφῶν του, ὅταν ἔφτασαν σάν θηρία ἀνήμερα ἐκεῖνοι οἱ αἱμοδιψεῖς καί συλλαμβάνοντας τούς ἁγίους τούς τιμωροῦσαν, χωρίς

ἔλεος καί εὐσπλαγχνία, μέ ραβδισμούς καί ἄλλα βασανιστήρια. Ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ὑπέμεναν μέ γενναιότητα καί ἀνδρεία τά βασανιστήρια καί δέν πρόδωσαν τήν πίστη τους. Γι' αὐτό καί οἱ βάρβαροι τούς ἀποκεφάλισαν, χωρίς νά γνωρίζουν ὅτι μέ τόν προσωρινό θάνατο πού τούς προξένησαν, ἐκεῖνοι κέρδισαν ζώη ἀθάνατη καί Οὐράνια Βασιλεία.

Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου, πού φυλάσσεται στήν Ἱ. Μ. Ἁγ. Νικολάου Ἄνδρου.

Προσπάθειες γιά νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό

Τόν Ἅγιο Νικόλαο, ἐπειδή τόν εἶδαν σ' αὐτή τή νέα καί ὡραιότατη ἡλικία καί γνώριζαν τή φρόνηση καί τήν ἀνδρεία του δέν τόν πείραξαν καθόλου τόν προέτρεπαν ὅμως μέ λόγια, κολακεῖες καί μηχανορραφίες σέ ἀσεβεῖς πράξεις, ἐλπίζοντας οἱ ἀνόητοι καί ἄμυαλοι νά τόν προσηλυτίσουν στό δικό τους θρησκευτικό φρόνημα. Μάταια προσπάθησαν καί ἀνόητα σκέφτηκαν γιατί καθόλου δέν μπόρεσαν νά κλονίσουν τήν εὐσέβειά του καί στίς κολακεῖες, τίς ὁποῖες τοῦ ἔκαναν, ἀπαντοῦσε φρόνιμα: *«Ἐγώ δέν εἶμαι μωρό παιδί γιά νά ξεγελαστῶ, νά ἀρνηθῶ τόν ἀληθινό Θεό, τόν Πλάστη καί Εὐεργέτη μου καί νά προσκυνήσω εἴδωλα κουφά καί ἀναίσθητα. Ἀπ' τήν ἀρχή ἤμουν εὐσεβής Χριστιανός καί Ὀρθόδοξος καί ἔτσι ἐπιθυμῶ νά εἶμαι μέχρι νά παραδώσω τήν ψυχή μου στά Ἄχραντα χέρια τοῦ Κυρίου μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο προσκυνῶ ὡς Θεό ἀληθινό καί Σωτήρα μου, τόν λατρεύω καί τόν σέβομαι καί ἄν ὁ ἐχθρός τοῦ Ἰησοῦ μέ πιέσει νά Τόν ἀρνηθῶ, εἶμαι πρόθυμος γιά τήν ἀγάπη του νά χύσω καί τό ἴδιό μου τό αἷμα. Τούς δικούς σας θεούς τούς περιφρονῶ καί τούς ἀτιμάζω σάν πέτρες ἄψυχες καί ξύλα ἀναίσθητα καί σάν ὁποιοδήποτε ἄλλο ὑλικό ἄχρηστο καί περιφρονημένο»*. Τότε οἱ ἀντίχριστοι βάρβαροι ἀκούγοντας ὕβρεις καί τίς κατηγορίες κατά τῶν θεῶν τους, θύμωσαν πολύ καί τόν ἔδειραν ἀνελέητα. Καί μετά

ἀπό λίγο πάλι τόν κολάκευαν καί τοῦ ἔλεγαν: *«Νικόλαε μή χάσεις μάταια καί χωρίς ὄφελος αὐτή τήν ἀνδρεία καί ὀμορφιά, γιατί ὁ Χριστός σου καθόλου δέν θά σέ βοηθήσει, μόνο κάνε αὐτά πού σοῦ λέμε, καί γίνε μέλος τῆς κοινωνίας μας καί ὁμοϊδεάτης μέ μᾶς, γιά νά μή στερηθεῖς αὐτή τή γλυκιά ζωή, μέ πολλά καί ἀνυπόφορα βασανι-*

Θαυματουργός εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ἱ.Μ. Ἁγ. Νικολάου Ἄνδρου.

στήρια, στά ὁποῖα σήμερα ἐμεῖς θά σέ ὑποβάλλουμε, ἐάν περιφρονήσεις τά λόγια μας». Τότε τούς λέει ὁ Ἅγιος: *«Αὐτό πού φοβερίζετε ὅτι θά μοῦ κάνετε τό ἐπιθυμῶ ἔντονα καί τό λαχταρῶ, γιατί ἄν μέ χωρίσετε ἀπ' αὐτή τή μάταια καί πρόσκαιρη ζωή θά μοῦ δοθεῖ ἡ αἰώνια ζωή καί ἡ Οὐράνια Βασιλεία, ὅπου πάντα θά δοξάζομαι μαζί μέ τό Χριστό μου καί θά ἀπολαμβάνω στόν παράδεισο ἀνείπωτη χαρά καί εὐφροσύνη καί ἀγαλλίαση».*

Φρικτά μαρτύρια. Τό τέλος

Ὅταν λοιπόν κατάλαβαν ὅτι δέν μπόρεσαν νά τόν μετακινήσουν ἀπ' τή σταθερή πίστη του, ἀποφάσισαν νά τόν θανατώσουν μέ τρόπο σκληρό καί ἐπώδυνο. Πρῶτα τόν ἔδειραν, ἀλλάζοντας δυό καί τρεῖς φορές τά ἄτομα πού τόν μαστίγωναν, μέχρι πού ἡ γῆ κοκκίνησε ἀπ' τό ἅγιο αἷμα Του. Ἀλλά ὁ Ἅγιος ἔδειχνε καρτερία καί γενναιότητα καί τόσο ἄντεχε τό μαστίγωμα ὥστε τοῦ φαινόταν ὅτι παραδόξως ἦταν ἄλλος στή θέση του, αὐτός πού βασανιζόταν. Ἔπειτα ἀφοῦ τόν ἔδεσαν σέ δέντρο τόν σαΐτευαν μέ τά τόξα καί τόν τρύπησαν μέ τή λόγχη τοῦ δικοῦ του κονταριοῦ καί σέ πολλές ἄλλες τιμωρίες τόν ὑπέβαλλαν καί σέ διάφορα βασανιστήρια, στήν προσπάθειά τους νά τόν κάνουν νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί νά προσκυνήσει τά εἴδωλα. Αὐτός ὡστόσο τούς ἐξύβριζε καί ἄφοβα τούς

Σκηνές ἀπό τό μαρτύριό Του. Λεπτομέρεια τῆς θήκης τῆς Τιμίας Κάρας.

ἀποκρινόταν: *«Ἀπάνθρωποι καί μέ μυαλό ζώου, πού μόνο στή μορφή μοιάζεται μέ ἄνθρωπο ἀλλά καθόλου στή σκέψη, μήν ἔχετε κάποια ἐλπίδα ὅτι μ' αὐτά τά βάσανα θά μέ χωρίσετε ἀπ' τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου. Διότι ὅσες πληγές μου προκαλεῖτε τόσα στεφάνια μου πλέκετε κι ὁ Χριστός μου παραστέκεται βοηθός καί ἐλαφρύνει τά βασανιστήρια, ὥστε οὔτε πόνο, οὔτε μαρτύριο αἰσθάνομαι».* Ἀκούγοντας αὐτά οἱ βάρβαροι ἀπελπίστηκαν καί κατάλαβαν ὅτι μέ κανένα τρόπο δέν θά καταφέρουν νά ἀλλάξουν τήν γνώμη του ἀκόμα κι ἄν τοῦ ἐπιβάλλουν ἀμέτρητες ἀκόμα ταλαιπωρίες κι ἔτσι ἔκοψαν τήν Ἁγία

Αὐτοῦ Κάρα. Ἦταν στίς ἐννέα τοῦ μηνός Μαΐου καί ἡ μακαρία ψυχή του ὁλόφωτη ἀνῆλθε στίς Οὐράνιες Κατοικίες, ἔχοντας τούς φωτεινούς ἀγγέλους πλάι της νά τέρπονται μαζί της καί νά ψάλλουν. Τό Ἅγιο καί πανσεβάσμιο Αὐτοῦ Λείψανο ἔμεινε σ' ἐκεῖνο τό βουνό ἄταφο καί ἀφρόντιστο. Μέ τή χάρη ὅμως τοῦ μεγαλοδώρου καί παντοδύναμου Θεοῦ φυλάχτηκε τόσα χρόνια ἀπό τούς θείους ἀγγέλους ἀκέραιο καί ἀβλαβές μέχρι πού ὁ Θεός, Αὐτός πού ἀποδίδει τιμές σ' ὅσους τόν πιστεύουν καί δέν ἀρνοῦνται τό Ἅγιο Ὄνομά Του, φανέρωσε μέ θαυμάσιο τρόπο τόν πολύτιμο αὐτό θησαυρό. Γιατί αὐτός ὁ πανάγαθος τίμησε ὅσους τόν δόξασαν στή γῆ καί ἀγωνίστηκαν γιά τό Πανάγιο καί Ὑμνημένο Ὄνομά Του καί πλούσια τούς ἀντάμειψε, ἀφοῦ τούς ἔκανε υἱούς Του καί κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του. Καί ὄχι μόνο τούς ἀποδίδει στούς Οὐρανούς ἀμέτρητες φορές περισσότερο τό τίμημα τῶν γήινων καμάτων τους ἀλλά καί ἐδῶ στή γῆ τούς δίνει δύναμη νά κάνουν θαύματα καί ἀξιοπερίεργα, γιά νά δοξάζονται ἀπό τούς ἀνθρώπους καί νά παρακινοῦν μέ τό παράδειγμά τους καί τούς ὑπόλοιπους νά τούς μιμηθοῦν καί νά ἐπιδίδονται σέ ἀγαθά ἔργα, ὅσο αὐτό εἶναι δυνατό, ὅπως ὁ Ὁσιομάρτυρας Νικόλαος τοῦ ὁποίου τά θαύματα προκάλεσαν τόν σεβασμό ὅλων τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι τιμοῦν Αὐτόν πού ἔχει τό δικαίωμα ἐλεύθερα νά λέει τή γνώμη του ἐνώπιον τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ.

Εὕρεση τοῦ λειψάνου

Ἀπό τά πολλά θαύματά του ἀκοῦστε ἕνα, ἀπ' τό ὁποῖο θά μπορέσετε νά συμπεράνετε καί τά ὑπόλοιπα, γιατί ἀπό τό μέρος γίνεται γνωστό τό ὅλο. Στήν ἐπαρχία τῆς Ἀνατολῆς ὅπου γεννήθηκε καί ἀνατράφηκε ὁ Ὁσιομάρτυρας Νικόλαος ζοῦσε κάποιος ἄρχοντας πολύ πλούσιος, ὁ ὁποῖος προσβλήθηκε ἀπό λέπρα, σοβαρή ἀσθένεια, πού τόν ἔλιωνε καί κατάτρωγε τίς σάρκες του. Ξόδεψε πολλά χρή-

Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἀπό τήν ὁμώνυμη Μονή Του στόν Μαψό Κορινθίας.

ματα σέ γιατρούς χωρίς κανένα ὄφελος καί μάλιστα ὅσο αὐτός ξόδευε τόσο ἡ ἀσθένεια ἄκμαζε, πράγματα πού τοῦ προκαλοῦσε θλίψη μεγάλη. Μιά νύχτα ἐνῶ κοιμόταν ὁ ἄρχοντας φανερώθηκε στόν ὕπνο του ὁ Ἅγιος λέγοντάς του: *«Γιατί κοπιάζεις καί σπαταλᾶς ἀνώφελα τόν πλοῦτο σου; Πήγαινε στήν περιοχή Λάρισας καί ρώτησε νά μάθεις ποῦ βρίσκεται τό βουνό τῆς Βουνένης. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐξερευνήσεις καλά τήν περιοχή θά βρεῖς σέ μιά βρύση τό Λείψανό μου, τό ὁποῖο θά σέ γιατρέψει ἀπ' τή φοβερή ἀρρώστειά σου»*. Τό πρωί λοιπόν ὅταν ξημέρωσε σηκώθηκε ὁ ἄρρωστος ἀπό τό κρεβάτι καί χωρίς νά ἐνημερώσει τό σπίτι του, κατευθύνθηκε πρός τήν παραλία ὅπου βρῆκε πλοῖο πού ταξίδευε πρός Λάρισα.

Ἀφοῦ ἔφτασε στόν τόπο πού τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Ἅγιος, βρῆκε τή βρύση, πού ἀπεῖχε πολύ μακριά ἀπό τό σῶμα τοῦ Ἁγίου δέκα πέντε σχεδόν πόδια (περίπου 50 μέτρα) ἀπ' τήν ὁποία ἔρρεε ἄφθονο καί μαζί πολύ γλυκό νερό, πράγμα πού, πολύ τόν χαροποίησε. Ἔπειτα ἀφοῦ, ἐρεύνησε μέ πολύ κόπο καί μέ μεγάλη ἐπιμέλεια τήν περιοχή, καθώς ἐπρόκειτο γιά δάσος πυκνό καί μεγάλο, βρῆκε μέ τήν θεϊκή βοήθεια τό πανίερο Λείψανο τοῦ Μάρτυρα τό ὁποῖο βρισκόταν σέ θαυμάσια κατάσταση, σῶο καί ἀκέραιο ἀκόμα μετά ἀπό τόσα χρόνια καί εὖ ὠδίαζε ἀπεριόριστα. Τότε ὁ ἄρχοντας ἀφοῦ πρῶτα πλύθηκε στή βρύση, ἀσπάσθηκε τό ἅγιο Λείψανο μέ πίστη καί εὐλάβεια καί ἀμέσως λυτρώθηκε ἀπό τήν ἀσθένειά

Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.
Βρίσκεται στήν νῆσο Γλύφα ἀπέναντι ἀπό τήν Πελασγία Φθιώτιδος.

του καί ἐξαφανίσθηκε ὅπως τό σκοτάδι ἐξαφανίζεται ἀπό τό φῶς, καί μέσα σέ μιά στιγμή ἔγινε ἀπόλυτα ὑγιής, χωρίς καμιά πληγή νά ἀσχημίζει τήν σάρκα του. Γιά νά μήν φανεῖ ἀχάριστος μπροστά σ' αὐτή τήν μεγάλη εὐεργεσία, καθάρισε ὅλη τήν περιοχή ὅπου βρῆκε, αὐτόν τόν πανίερο θησαυρό καί ἔκτισε Ἐκκλησία στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου. Στή μέση τῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται ὁ Ἱερός καί θαυματουργός Τάφος τοῦ θείου Ὁσιομάρτυρα.

Γύρω ἀπό τό κτῆμα του ὑπάρχουν διάφορες περιοχές καί μεταξύ τους τό χωριό Τζαμπασλάρ στό ὁποῖο βρίσκεται ἡ Ἱερά Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, τήν ὁποία κάθε χρόνο στή γιορτή πού γίνεται πρός τιμήν τῆς μνήμης του, τή μεταφέρουν στήν Ἐκκλησία, πού ἔχει τό ὄνομά του, στήν ὁποία συγκεντρώνονται πολλές χιλιάδες χριστιανῶν. Στή συνέχεια ὁ Ἄρχοντας ἐπέστρεψε στήν οἰκία του νοιώθοντας ἀγαλλίαση δοξάζοντας τόν Θεό, καί εὐχαριστώντας τόν Ἅγιο.

Πῆρε μαζί του κι ἕνα κομμάτι ἀπό τό Λείψανο καί χῶμα ἀπό ἐκεῖνο τόν τόπο, τά ὁποῖα ὅσοι ἀσπάζονταν θεραπεύονταν ἀπό κάθε ἀσθένεια. Καί ὁ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυρας Νικόλαος δέν ἔκανε μόνο αὐτό τό θαῦμα ἀλλά καί πολλά ἀκόμη ἀξιομνημόνευτα, γιατί ἐκεῖνος ὁ θεραπευμένος ἄρχοντας τό διαλαλοῦσε παντοῦ καί τό ἔμαθαν ὅλοι, ὄχι μόνο στήν περιοχή του ἀλλά καί σ' ὁλόκληρη τήν Ἀνατολή καί ἡ φήμη του ἔφθασε καί σ' ὅλη τή Δύση καί κατέφθαναν ἀπό παντοῦ ὅσοι ἀσθενοῦσαν,

καί ἀμέσως γιατρεύονταν ἀνάλογα, μέ τήν πίστη πού εἶχε ὁ καθένας πρός τόν Θεό, καί τήν εὐλάβειά του πρός τόν Μάρτυρα.

Ἀκόμα καί σήμερα ὁ Ἅγιος κάνει θαύματα γι' αὐτούς πού πιστεύουν ἐγκάρδια στόν Δεσπότη Χριστό καί, δεί-

Παλαιά εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Βρίσκεται στήν Ἱ. Μ. Ἁγ. Νικολάου Ἄνδρου.

χνουν θερμή εὐλάβεια στόν Ἅγιο καί τόν δοξάζουν μέ τρόπο θεάρεστο, μέ ὕμνους καί ψαλμωδίες, μέ συντριβή καί ταπείνωση.

Ἡ Ἁγία του Κάρα. Ὑποθῆκες ζωῆς

Πρέπει ἐπίσης νά ἀναφερθεῖ, ὅτι στό νησί τῆς Ἄνδρου ὑπάρχει Ἱερό καί Σεβάσμιο Μοναστήρι πού φέρει τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου του ἐν Μύροις. Σ' αὐτό τό Σεβάσμιο Μοναστήρι φυλάσσεται σάν θησαυρός πολύτιμος ἡ θαυματουργή καί χαριτόβρυτος Κάρα τοῦ Ὁσίου καί Μάρτυρα Νικολάου τοῦ Νέου ἡ ὁποία πολλές φορές ἔχει μεταφερθεῖ στήν Κωνσταντινούπολη ἀπό τούς Πατέρες τοῦ Μοναστηριοῦ στό μετόχι τῆς Μονῆς Βλάχ - Σαράγι καί κάνει πολλά καί ἄπειρα θαύματα ὅπου μεταφέρεται ὅταν καλεῖται γιά Ἁγιασμό.

Ἄς χαροῦμε καί ἐμεῖς λοιπόν σήμερα καί ἄς εὐφρανθοῦμε στό πνεῦμα· ἄς τιμήσουμε τόν Ἅγιο καί ἄς τόν ἐγκωμιάσουμε μέ καθαρή καρδιά καί μέ σύνεση καί ἄς τόν εὐχαριστήσουμε, ὄχι μέ ἄπρεπα ἔργα ἀνάρμοστα στήν χριστιανική πολιτεία, δηλαδή μέ πολυφαγία καί μέ μέθη καί μέ χορούς καί φωνές δυνατές, ἀλλά μέ ἐλεημοσύνη καί προσευχή καί μέ δάκρυα καί ἄλλα θεάρεστα ἔργα γιατί τότε θά ἀνταμειφθοῦμε, ὅταν μέ τέτοιον τρόπο γιορτάζουμε. Ὁπότε ἄς τυραννηθοῦμε ἐδῶ

πρόσκαιρα, ἐλέγχοντας τίς σαρκικές μας ἐπιθυμίες γιά νά γίνουμε ἰσότιμοι τῶν Μαρτύρων καί νά λάβουμε ἴδια ἀνταμοιβή μ' αὐτούς. Ἄν ὅμως νικηθοῦμε ἀπό τά σαρκικά μας πάθη καί πέσουμε στίς παγίδες τοῦ διαβόλου θά διαπράξουμε τέτοιο ἁμάρτημα σάν νά προσκυνούσαμε τά ἄψυχα εἴδωλα.

Νίκησε λοιπόν ἄνθρωπε τά πάθη καί τά ἐλαττώματά σου, γιά νά γίνεις μάρτυρας μέ ἐλεύθερη ὅμως βούληση, χωρίς νά χρειαστεῖ νά χύσεις τό αἷμα σου. Ὅταν κάποιος σέ ἐξυβρίσει ἤ σέ ἀδικήσει ἤ σέ δείρει δεῖξε

Ἀσημοσκέπαστη εἰκόνα τοῦ Ναοῦ μας. Καθαγιάσθηκε ἐπί τῆς Τιμίας Κάρας στίς 5/11/2000 ἀπό τόν Παν. π. Δωρόθεο.

ἐγκαρτέρηση καί ὑπέμεινε τήν προσβολή γιά χάρη τοῦ Κυρίου, γιά νά τιμηθεῖς αἰώνια ἀπ' Αὐτόν. Ἐάν ὅμως ἐξοργισθεῖς καί τοῦ ἀνταποδώσεις τό κακό καί τό κάνεις ἀκόμη χειρότερα τότε καθίστασαι παραβάτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ πού λέει: *«Ἐγώ δέ, λέγω ὑμῖν ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ἡμῶν»*, καί ἔχεις προσκυνήσει τόν ἀρχαῖο θεό Ἄρη. Τό ἴδιο γίνεται καί μέ τά ὑπόλοιπα πάθη καί ἁμαρτήματα· ἐάν δηλ. ὁ ἐχθρός τῶν ψυχῶν ὁ διάβολος, σέ παρακινεῖ καί σύ ἐναντιωθεῖς μέ ἀνδρεία, μέ προσευχές καί μέ νηστεῖες καί δάκρυα καί νικήσεις τόν πειρασμό τῆς σάρκας, μέ τήν βοήθεια τοῦ ψυχικοῦ σου σθένους, τότε θεωρῆσαι πραγματικά μάρτυρας τῆς ἐγκράτειας. Ἄν ὅμως πορνευτεῖς προσκυνᾶς τό εἴδωλο τῆς μικρῆς Ἀφροδίτης· ἄν μεθύσεις θυσιάζεις στόν Διόνυσο, ἄν βλασφημήσεις ἤ καταπατήσεις ὅρκους, θά θεωρηθεῖ ὅτι ἀρνεῖσαι τό φρόνημά σου· ἄν εἶσαι φιλάργυρος καί ἄσπλαχνος καί δέν συμπονεῖς τούς φτωχούς καί τήν ἀνάγκη τους, ἀλλά ἐνῶ αὐτοί πεινοῦν καί παγώνουν ἀπό τήν γύμνια ἐσύ φυλᾶς τά χρήματα στό κιβώτιο καί τά προσκυνᾶς σάν εἴδωλα, εἰδωλολάτρης θεωρεῖσαι σύμφωνα μέ τόν Ἀπόστολο.

Σκέψου λοιπόν, χριστιανέ, ὅτι ὅταν δανείζεις αὐτόν πού ἔχει ἀνάγκη καί ἐλεημονεῖς μέ χαρά τούς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Χριστός πού ἀνταποδίδει τίς εὐεργεσίες, θά σοῦ ἐπιστρέψει ὅ,τι ἔχεις δώσει, ἄπειρες φορές περισσότερο, τήν φοβερή ἐκείνη μέρα τῆς κρίσης καί θά

ζήσεις ζωή αἰωνία μέ ἀγαλλίαση στήν ψυχή πλάι σ' ὅλους τούς Ἁγίους, στήν Βασιλεία τήν Οὐράνια. Ἐάν ὅμως φανεῖς ἄσπλαχνος καί φυλᾶς καί καταχωνιάζεις τ' ἀγαθά σου, ὅταν πεθάνεις καί ἄλλοι θά τά κληρονομήσουν, μά καί ἐσύ τρισάθλιε, θά κληρονομήσεις τόν τόπο τῆς μελλοντικῆς σου τιμωρίας, τήν κόλαση, καί αἰώνια θά καίγεσαι, ὅπως ὁ πλούσιος ἐκεῖνος τῶν Εὐαγγελίων, ἐπειδή ὑπῆρξες ἀνελεήμων καί ἄσπλαχνος καί φιλάργυρος. Ὅσοι λοιπόν εἶστε πλούσιοι σπείρετε τόν πλοῦτο σας μέ χωράφι τά πεινασμένα στομάχια τῶν φτωχῶν, γιά νά μαζέψετε τίς σοδειές σας στήν οὐράνια ἀποθήκη κερδίζοντας παντοτινή ψυχική χαρά· καί ὅσοι γιορτάζετε τό ὄνομά σας στή μνήμη τῶν Ἁγίων, μήν προσκαλεῖτε πλούσιους στό τραπέζι σας, γιατί αὐτοί θά σᾶς τό ἀνταποδώσουν μέ προσκλήσεις καί συνεστιάσεις· ἐνῶ ἀντίθετα ἄν ταΐσετε τούς ἄπορους, ὁ Κύριος ὁ Πανάγαθος θά σᾶς ἀνταποδώσει τό καλό καί ἐδῶ, στήν προσωρινή αὐτή ζωή ἀλλά καί ἐκεῖ στήν μελλοντική καί αἰώνια, χαρίζοντάς σας τήν οὐράνια Βασιλεία Του, πού μακάρι ὅλοι ἐμεῖς νά μπορέσουμε νά ἀποκτήσουμε. Ἀμήν.

Ὁ Ἅγιος ἔνθρονος. Ἡ εἰκόνα αὐτή βρίσκεται στό Ναό μας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος Ἰατρός καί τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμός ὑπερασπιστής καί τῶν ἐν παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος· Ὁσιομάρτυς ἐξ ἑώας Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΝΙΚΟΛΑΟΝ
ΤΟΝ ΕΝ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Ὁ Ἱερεύς· Εὐλογητός ὁ Θεός...
Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ψαλμός ρμβ΄ (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τήν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καί μή εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετά τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρός τήν ψυχήν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τήν ζωήν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκρούς αἰῶνος, καί ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην

ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρός σέ τάς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμά μου. Μή ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καί ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστόν ποίησόν μοι τό πρωΐ τό ἔλεός σου, ὅτι ἐπί σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρός σέ ἦρα τήν ψυχήν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρός σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου. Το πνεῦμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τήν ψυχήν μου, καί ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τούς ἐχθρούς μου. Καί ἀπολεῖς πάντας τούς θλίβοντας τήν ψυχήν μου, ὅτι ἐγώ δοῦλός σού εἰμι.

Καί εὐθύς τό, Θεός Κύριος, ἐξ ἑκατέρων τῶν Χορῶν, ὡς ἑξῆς:

Ἦχος δ΄.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καί ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τό ἅγιον αὐτοῦ.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β΄. Πάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καί τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ΄. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καί ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν...

Εἶτα τά παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀσκητικῶς εὐαρεστήσας Κυρίῳ, ἀθλητικῶς τόν σόν ἐτέλεσας βίον, Ὁσιομάρτυς Ἅγιε Νικόλαε. Ὅθεν τούς προσπίπτοντας, τῷ Σεπτῷ Σου Λειψάνῳ,(*) καί ἐξαιτουμένους σου, τήν θερμήν προστασίαν, πάσης ἀνάγκη λύτρωσαι σοφέ, καί νοσημάτων, παντοίων καί θλίψεων.

Δόξα. τό αυτό. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

(*) τῇ ἁγίᾳ σου Κάρᾳ

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι εἰμή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρύσσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σούς γάρ δούλους σώζεις ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός Ν΄ (50).

Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατ᾽ τό μέγα ἔλεός σου, καί κατά τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπί πλεῖον πλῦνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου, καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω, καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μού ἐστι διά παντός. Σοί μόνῳ ἥμαρτον, καί τό πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἄν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἰδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καί ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τά ἄδηλα καί τά κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καί καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα. Ἀπό-

στρεψον τό πρόσωπόν σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου, καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μή ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου σου, καί τό Πνεῦμα σου τό ἅγιον μή ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καί πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδούς σου, καί ἀσεβεῖς ἐπί σέ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τήν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τά χείλη μου ἀνοίξεις, καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην, ὁ Θεός, οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τήν Σιών καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν καί ὁλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπί τό θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ὁ κανών οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Νίκην ἡμῖν Νικόλαε δίδου. Γερασίμου».

Εἶτα ψάλλομεν τάς Ὠδάς τοῦ Κανόνος.
Ὠδή α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Νικήσας δολίου τάς μηχανάς, Νικόλαε μάκαρ, ἐκνικῆσαι τάς χαλεπάς, αὐτοῦ καθ' ἡμῶν ἐπινοήσεις, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς ἐνδυνάμωσον.

Ἰάματα βλύζει ποταμηδόν, ἡ θεία σου Θήκη, (*) ἐνεργείᾳ τῇ θεϊκῇ, καί νέμει παθῶν τήν θεραπείαν, τοῖς πρός αὐτήν προσιοῦσι Νικόλαε.

Καθάρας τό σῶμα καί τήν ψυχήν, παθῶν ἀκαθάρτων, τῇ τοῦ Πνεύματος δωρεᾷ, χαράν καί εἰρήνην καί ὑγείαν, δίδου ἡμῖν Ἀθλοφόρε Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἡ τέξασα Λόγου τόν τοῦ Θεοῦ, ἀπερινοήτως, τῇ οὐσίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκ πάσης ὑλώδους προσπαθείας, Θεογεννῆτορ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Ὠδή γ.΄ Οὐρανίας ἀψίδος.

Νοσημάτων παντοίων, ρύμην δεινήν Ἅγιε,

(*) Ἡ θεία σου Κάρα

παύεις τῶν πιστῶς προσιόντων, τῇ προστασίᾳ σου, ἐξ ὧν με λύτρωσαι, Ὁσιομάρτυς Κυρίου, καί πταισμάτων αἴτει μοι, θεόθεν ἄφεσιν.

Ἡ ἁγία σου Θήκη(*), ἁγιασμόν βλύζουσα, πάντας ἁγιάζει Ἁγίου, Πνεύματος χάριτι, ᾗ καταφεύγοντες, χαρᾶς πληρούμεθα θείας, καί δεινῶν ρυόμεθα, πόνων Νικόλαε.

Μέγας ὤφθης προστάτης, καί ἀρωγός ἕτοιμος, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων, τῇ ἀντιλήψει σου, διό βοῶμεν σοι· Μεγάλων θλίψεων ρύου, Ἅγιε Νικόλαε, ἡμᾶς ἑκάστοτε.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦ τόν Σωτῆρα, καί Ποιητήν τέξασα, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας λαβόντα, ἐκ σοῦ τόν ἄνθρωπον, Κόρη Πανάμωμε, αὐτόν δυσώπει σωθῆναι, τούς ὡς Θεοτόκον σε, πίστει δοξάζοντας.

Διάσωσον Ὁσιομάρτυς Νικόλαε πάσης βλάβης, τούς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὡς δεδεγμένος θεόθεν πλουσίαν χάριν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ...

(*) Ἡ ἁγία σου Κάρα

Αἴτησις καί τό Κάθισμα.
Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Ἀσκήσας καλῶς, ἐν τοῖς Βουνένοις Ἅγιε, ἐχθρόν δυσμενῆ, ἀθλητικῶς κατέβαλες, οὗ τῆς κακίας λύτρωσαι, τούς προστρέχοντας πόθῳ τῇ σκέπῃ σου, καί ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον ἡμᾶς, τῷ θείῳ θελήματι Νικόλαε.

Ὠδή δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νεκρωθέντας τοῖς πάθεσι, τῇ ζωοποιῷ πρεσβείᾳ σου ἔγειρον, τούς προστρέχοντας Νικόλαε, τῇ σῇ ἐκ Θεοῦ πλουσίᾳ χάριτι.

Νοῦν ἀλάστορα ᾔσχυνας, τοῖς ἀθλητικοῖς σου σκάμμασιν Ἅγιε, διά τοῦτο δυσωποῦμέν σε, ἐκ φθορᾶς τόν νοῦν ἡμῶν ἀνύψωσον.

Ἰατρεῖον ἀδάπανον, τό σεπτόν σου Λείψανον(*) ἔχοντες Ἅγιε, πάσης νόσου καί κακώσεως, τάχος ἐκλυτρούμεθα Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

(*) Τήν σεπτήν σου Κάραν.

Καθαρᾶς πολιτείας με, νῦν ἐπιλαβέσθαι Κόρη ἀξίωσον, ὡς ἄν πάσης καθαρότητος, τούς καρπούς προσάξω τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ὠδή ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὄμβρησον ἡμῖν, ταῖς πρεσβείαις σου Νικόλαε, οἰκτιρμῶν τῶν θεϊκῶν τόν γλυκασμόν, τοῖς παθῶν ἐν τῇ πικρίᾳ δεινῶς στένουσι.

Λέοντα δεινόν, τόν ἀόρατον Νικόλαε, ὠρυόμενον ἀπαύστως καθ' ἡμῶν, κατασύντριψον τῇ ράβδῳ τῆς σῆς χάριτος.

Ἄστρον φαεινόν, ἐξ Ἑώας ὡς ἀνέτειλας, πρίν τά Βούνενα ἐλάμπρυνας σοφέ, νῦν τάς Θήβας (*) ἁγιάζεις τῷ Λειψάνῳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἔχουσα Ἁγνή, συμπαθείας πλοῦτον ἄπειρον, κατοικτείρησον ἡμᾶς καί συνοχῆς, συμπτωμάτων θλιβερῶν τάχος ἀπάλλαξον.

(*) Τήν Ἄνδρον ἁγιάζεις ἐν τῇ Κάρα Σου.

Ὠδή στ΄. Τήν δέησιν.

Δυνάμει τῇ θεϊκῇ ἀριστεύσας, δι᾽ ἀθλήσεως ἐν ὄρει Βουνένων, ὡς βοηθός τοῖς ἐν Θήβαις (*) ἐπέστης διά τοῦ θείου Λειψάνου σου Ἅγιε, ὁ ὡς θησαύρισμα σεπτόν, Ἐνορία σου ταύτη κατέχουσα.

Ἱλέῳ, ἴδε ἐν ὄμματι Μάρτυς, τούς ἑστώτας τῷ Σεπτῷ Σου Λειψάνῳ (**) καί δίδου τούτοις ψυχῶν καί σωμάτων, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε ἴασιν, ὡς εἰληφώς παρά Θεοῦ, τῶν θαυμάτων τήν θείαν ἐνέργειαν.

Δαιμόνων, ἀποδιώκων τήν ρύμην, ἀσθενείας χαλεπάς ἰατρεύεις, καί τόν λεπρόν ἐκ τῆς λώβης καθαίρεις, καί τήν ὑγείαν παρέχεις τοῖς χρῄζουσι, Νικόλαε θαυματουργέ, τῶν ἐν Θήβαις (***) πιστῶν αγαλλίαμα.

Θεοτοκίον.

(*) Τοῖς ἐν Ἄνδρῳ ἐπέστης, διά τῆς θείας Σου Κάρας Νικόλαε.
(**) Τῇ παντίμῳ σου Κάρᾳ.
(***) Τῶν ἐν Ἄνδρῳ.

Ὁλόφωτε, τοῦ Δεσπότου καθέδρα, χρυσοστόλιστε παστάς θείας δόξης, Παρθενομῆτορ Ἁγνή Θεοτόκε, τήν σκοτισθεῖσαν ψυχήν μου τοῖς πάθεσι, ἐκκάθαρον καί φωταυγές, τοῦ Υἱοῦ σου ἀνάδειξον σκήνωμα.

Διάσωσον Ὁσιομάρτυς Νικόλαε πάσης βλάβης, τούς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὡς δεδεγμένος θεόθεν πλουσίαν χάριν.

Ἄχραντε ἡ διά λόγου τόν Λόγον...

Αἴτησις καί τό Κοντάκιον.
Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἐκ τῆς Ἑώας ἐκλάμψας Νικόλαε, καταπυρσεύεις ἡμᾶς θείαις χάρισι, διό ὡς σεπτόν ἱλαστήριον, τό Σόν Ὑπέρτιμον Λείψανον (*) ἔχοντες, λαμβάνομεν χάριν καί ἔλεος.

Προκείμενον.

Δικαίος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει καί ὡσεί κέρδος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

(*) Τήν σήν ὑπέρτιμον Κάραν πλουτήσαντες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατά Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπό τῶν ἀνθρώπων, ἐπιβαλοῦσι γάρ ἐφ' ὑμᾶς τάς χεῖρας αὐτῶν, καί διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγάς καί φυλακάς, ἀγομένους ἐπί βασιλεῖς καί ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου. Ἀποβήσεται δέ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τάς καρδίας ὑμῶν, μή προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι, ἐγώ γάρ δώσω ὑμῖν στόμα καί σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδέ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δέ καί ὑπό γονέων, καί ἀδελφῶν, καί συγγενῶν, καί φίλων, καί θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν. Καί ἔσεσθε μισούμενοι ὑπό πάντων διά τό ὄνομά μου, καί θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μή ἀπόληται. Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τάς ψυχάς ὑμῶν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.
Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Νίκην ἦρας ἔνθεον, κατά παθῶν καί δαιμόνων, Ἅγιε Νικόλαε, πόνοις τῆς ἀσκήσεως καί ἀθλήσεως, καί διπλοῦν εἴληφας, στέφανον ἀξίως, διά τοῦτο ἐκβοῶμέν σοι· Ἡμᾶς ἐνίσχυσον, πάσας ἐκνικῆσαι τοῦ δράκοντος, ἐπιβουλάς μακάριε, ρῶσιν καί ὑγείαν καί ἴασιν, ἅπασι παρέχων, καί ἄφεσιν πταισμάτων ἐκ Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς τοῖς σπεύδουσι, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσι.

Ὁ Ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...
Ὠδή ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὑπό σοῦ ἐξ Ἑώας, ὁ νοσῶν πάλαι ἄρχων καθοδηγούμενος, ἐπέστη ἐν Βουνένοις, εὑρών δέ τό σόν σῶμα, ἐξιάθη τῆς μάστιγος, ἴασαι οὖν Ἀθλητά, κἀμέ πικρᾶς ὀδύνης.

Γνοῦς τήν σήν Μάρτυς χάριν, ὁ ρυσθείς ἐκ τοῦ πάθους τῇ ἀντιλήψει σου, ναόν σοι ἀνεγείρει, ναόν οὖν κἀμέ δεῖξον, θεομάκαρ Νικόλαε, τῆς ἐπινοίας Θεοῦ, θερμῇ σου ἐπισκέψει.

Ἐνεργοῦσα ἀπαύστως, ἡ σκηνοῦσα τῇ Κάρᾳ σου χάρις ἄνωθεν, ἰάματα ποικίλα, τελεῖ ἐν Βυζαντίῳ, καί παρέχει τοῖς χρήζουσι, Νικόλαε θαυμαστέ, τάς θεοσδότους δόσεις.

Θεοτοκίον.

Ρυπουμένην ἀθλίως, τήν καρδίαν μου Κόρη γνώμῃ ἀγνώμονι, ἀπόπλυνον τοῦ ἄγους, καί σύνεσίν μοι δίδου, τοῦ ποιεῖν τά ἐντάλματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, ἵνα σε μακαρίζω.

Ὠδή η΄. Τόν Βασιλέα.

Ἄνδρος ἡ νῆσος, τῇ παναγίᾳ σου Κάρᾳ, ἁγιάζεται Νικόλαε θεόφρον, ὅθεν καί κηρύττει, τά θαύματά σου Μάρτυς.

Σωμάτων δίδου, καί τῶν ψυχῶν θεραπείαν, τοῖς προστρέχουσι τῷ σῷ Σεπτῷ Λειψάνῳ (*) ὁ ἡ θείᾳ χάρις, ἐδόξασε πλουσίως.

Ἰδέ ὑψόθεν, τούς ἐν ψυχῇ κατωδύνῳ ἐκζητοῦντάς σου τήν θείαν προστασίαν, καί τάς τούτων πλήρου, Νικόλαε αἰτήσεις.

(*) Τῇ κάρᾳ σου τῇ θείᾳ

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Κυρίου, Θεοχαρίτωτε Κόρη, τῶν τοῦ ὄφεως ἐκτόπων νοημάτων, ρῦσαι τήν ψυχήν μου, καί σῶσόν με Παρθένε.

Ὠδή θ΄. Κυρίως Θεοτόκου.

Ὁ Μάρτυς ἐν Ὁσίοις, Νικόλαε μάκαρ, δυσχερειῶν τῶν τοῦ βίου ἀπάλλαξον, τούς τήν σεπτήν σου πρεσβείαν αἰτοῦντας Ἅγιε.

Ὑσσώπῳ μετανοίας, Νικόλαε μάκαρ, τήν ρυπωθείσαν καρδίαν μου κάθαρον, καί πρός ὁδόν τήν εὐθεῖαν ἀεί ὁδήγει με.

Ὑπέρ τῶν σέ ὑμνούντων πάντοτε δυσώπει, τόν ἐλεήμονα Κύριον Ἅγιε, πᾶσι διδόναι ἀπαύστως τό θεῖον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ὑπέραγνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, χαρίτωσόν μου καί νοῦν καί διάνοιαν, τοῖς μητρικοῖς οἰκτιρμοῖς σου ἵνα δοξάζω σε.

Τό Ἄξιόν ἐστι καί τά μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ἑώας θείος βλαστός, ὁ ἀνδραγαθήσας, ἐν Βουνένοις περιφανῶς, χαίροις, ὁ τάς Θήβας (*) ἀπαύστως ἀγιάζων, Νικόλαε παμμάκαρ τῇ θεία Θήκη σου.

Δεῦτε ἐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τόν ἐν τῇ Ἑώας ἐξαστράψαντα ἀθλητήν, φύλακα καί ρύστην ἐνοριτῶν ἁπάντων Νικόλαον τόν Νέον, Χριστοῦ τόν Μάρτυρα.

Ἄνθος τῆς νεότητος παριδών, καί ρέουσαν δόξαν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, ἀσκήσεως πόνοις, καί ἄθλοις μαρτυρίου, Νικόλαε ἐντεῦθεν λαμπρῶς δεδόξασαι.

Τῷ νοσοῦντι ἄρχοντι ἐποφθείς, ὑπέδειξας τούτῳ ποῦ τό σκῆνός σου τό σεπτόν, ὅ εὑρών παμμάκαρ, τήν θεραπείαν εὗρε, κηρύττων σου τήν χάριν, Μάρτυς Νικόλαε.

(*) Ὁ τήν Ἄνδρον ἀπαύστως ἀγιάζων, Νικόλαε παμμάκαρ τῇ θείᾳ κάρᾳ Σου.

Δέδοται τῇ Ἀνδρῳ ὡς θησαυρός, πολύτιμος μάκαρ, ἡ ἁγία σου κεφαλή, ἥν περικυκλοῦντες, λαμβάνομεν ἐκ ταύτης, ἁγιασμόν καί ρῶσιν, Μάρτυς Νικόλαε.

Χαίροις τῶν Βουνένων λύχνος λαμπρός, καί τῆς Βοιωτίας, (*) λαμπαδοῦχος ὁ φαεινός, τῆσδε Ἐνορίας, (**) Ὁσιομάρτυς κλέος καί πρός Χριστόν μεσίτης, θερμός Νικόλαε.

Ἔχων παρρησίαν πρός τόν Χριστόν, πρέσβευε ἀπαύστως, πάσης ρύεσθαι συμφορᾶς, τούς τήν ἄθλησίν σου, Νικόλαε τιμῶντας, καί ἀπεκδεχομένους, τήν θείαν χάριν σου.

Τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ

Χαίροις τῶν Ὁσίων ὁ κοινωνός· Χαίροις τῶν Μαρτύρων ὁ ζηλώσας τήν ἀρετήν. Χαίροις ὁ ἐν ὄρει Ἀμώμων διαπρέψας Ἐφραίμ Ὁσιομάρτυς, διπλοῖς ἐν σκάμμασι.

(*) Τῆς Θεσσαλίας.
(**) Χαῖροις τό τῆς Ἄνδρου.

Τῶν Βοιωτῶν Αγίων

Σεραφείμ, Νικήταν, Ροῦφον, Λουκάν, Κλήμεντα, Ρηγίνον, Καλοκτένην τε Γερμανόν, καί σύν Μελετίῳ, Λουκάν πνευματοφόρον ως Βοιωτῶν προστάτας ὕμνοις γεραίρομεν.

(Ποίημα Χ. Μπούσια)

Πᾶσαι τῶν Αγγέλων...

Τό τρισάγιον, τά συνήθη τροπάρια, ἐκτενής καί ἀπόλυσις, μεθ' ἥν ψάλλομεν τό ἑξῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τούς προσπίπτοντας πιστῶς, τῇ σῇ θαυμαστῇ προστασία, καί εὐφημοῦντάς σε, Ἅγιε Νικόλαε, Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, καί τό Θείον Σου Λείψανον (*) κατασπαζομένους, σκέπε καί διάσωζε, ἐκ πάσης θλίψεως, λύων συμφορῶν τόν χειμῶνα, καί πικρῶν λυτρούμενος πόνων, ταῖς πρός τόν Δεσπότην ἱκεσίαις σου.

(*) Καί τήν πάντιμον Κάραν σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι...
Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δίστιχον.
Νικητήν Νικόλαε παθῶν με δεῖξον
Γεράσιμον σπεύδοντα τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Τό Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου.

ΕΥΧΗ
ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΗ ΕΝΩΠΙΟΝ
ΤΟΥ Ι. ΛΕΙΨΑΝΟΥ Ἡ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ εἰπών, μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτεινόντων ὑμῶν τό σῶμα τήν δέ ψυχήν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· ὁ τῇ τοῦ Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου ψυχή, εὐστάθειαν ἐμπνεύσας, καί τοῦτον ἐνισχύσας τήν δριμύτητα τῶν βασάνων ὑπομεῖναι, καί ἐν τῇ σῇ ὁμολογίᾳ ἐν Βουνένοις, τελειωθῆναι· δώρησαι, δεόμεθά σου, καί ἡμῖν τήν σήν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ἵνα δυναμωθέντες, ἀκλινῶς ὑπομένωμεν τά καθ' ἡμῶν πεπυρωμένα βέλη τοῦ ἐχθροῦ· καί καθάπερ ἐκεῖνος, ἡττηθέντος τοῦ πονηροῦ, ὑπό τῆς Τροπαιφόρου δεξιᾶς Σου τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ λαμπρῶς κατεκοσμήθη, οὕτω καί ἡμεῖς, αὐτοῦ πρεσβεύοντος, τῇ σῇ ὑπερασπίσει ἀσφαλισθέντες καί ὑπερασπισθέντες, ἀπό πάσης ἐναντίας προσβολῆς ἄτρωτοι ἀεί διαμένωμεν· ὅπως ἐν εἰρήνῃ καί ἀσφαλείᾳ ὄντες, καί τήν μνήμην αὐτοῦ ἐτησίως ᾠδαῖς τιμῶντες, καί το πανσέβαστον λεί-

ψανον Αὐτοῦ προσκυνοῦντες καταξιωθῶμεν καί νῦν καί ἐν τῷ μέλλοντι εὐαρεστῆσαί σοι.
Ὅτι Σόν τό κράτος καί σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Ηταν Ὀκτώβριος τοῦ 1943. Οἱ σκληροί Γερμανοί εἶχαν ἑτοιμασθεῖ γιά μιά ἀκόμη φορά νά σκορπίσουν τόν θάνατο πρίν ἀποχωρήσουν ἀπό τή Θήβα καί ἀφήσουν πίσω τούς μιά ἐρειπωμένη συνοικία της. Οἱ πληροφορίες τους ἔλεγαν ὅτι στό Τάχι ἦταν κρυμμένα πολλά πυρομαχικά τά ὁποῖα θά χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀντάρτες ἐναντίον τους. Δέν εἶχαν ἄδικο. Πράγματι, στό σημεῖο πού βρίσκεται σήμερα τό καμπαναριό ὑπῆρχε ἕνας μικρός βοηθητικός χῶρος ὅπου ἦταν γεμάτος μέ πυρομαχικά.

Ἡ διαταγή πού ἔδωσαν οἱ Γερμανοί πάγωσε τίς καρδιές τῶν κατοίκων καί αὔξησε τό ἐσωτερικό δράμα τῆς ἀγωνίας τῶν γονέων γιά τά παιδιά τους, ὅλων γιά ὅλους, ἀδελφούς, ἀρρώστους, γυναῖκες καί παιδιά…

Ὅλοι συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπό τό Ναό, ἐνῶ ἀπέναντί τους τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα περίμενε τό σύνθημα τοῦ ἀξιωματικοῦ γιά νά στείλει τό καυτό μολύβι στά σώματά τους.

Παράλληλα ζήτησαν κατάλογο μέ τά ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν ἀπό 16 ἐτῶν καί πάνω, μέ τή διαταγή ὅτι ὅποιος δέν ἦταν παρών νά τόν ἀναζητοῦσαν καί νά τόν ἐκτελοῦσαν ἐπί τόπου.

Ἔγινε ἐξωνυχιστικός ἔλεγχος παντοῦ. Καί πού δέν ἔψαξαν. Μέχρι καί στό Ναό μπῆκαν γιά νά ἐντοπίσουν ἐκεῖνο πού ἤθελαν. Τήν εἴσοδο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χώρου, ἔκλεινε μιά ξύλινη πόρτα, ἡ ὁποία ἀνοιγόκλεινε μέ τό φύσημα τοῦ ἀέρα καί παράτεινε τήν ἀγωνία τῶν ἀπελπισμένων, πού παρακολουθοῦσαν τόν ἀξιωματικό νά φτάνει μέχρι τήν εἴσοδο τοῦ χώρου αὐτοῦ, ἀλλά νά μήν μπαίνει μέσα, οὔτε ἀπό στρατιωτική διαίσθηση, οὔτε ἀπό ἀνθρώπινη περιέργεια. Σέ λίγο οἱ Ναζί ἔφυγαν. Ἔφυγαν ἄπρακτοι. Κατευθύνθηκαν πρός τή νότια πλευρά τῆς Ἐπαρχίας.

Οἱ διασωθέντες ἄντρες καί γυναῖκες καί παιδιά ἀμέσως ἔτρεξαν μέσα στό Ναό. Μέ κεριά καί λαμπάδες, γονυκλισίες, μυστικές προσευχές καί δάκρυα εὐχαριστοῦσαν τόν Ἅγιο πού τούς ἔσωσε.

Τόν εὐχαριστοῦσαν διότι ἐκεῖνος ἦταν πού ἐμπόδισε τόν Γερμανό ἀξιωματικό νά ἐντοπίσει τά πυρομαχικά καί νά στείλει τούς ἐνορίτες του στό θάνατο, ἐνῶ ὁ Ναός του νά γινόταν στάκτες καί ἐρείπια.

Ἄς τόν εὐχαριστοῦμε λοιπόν γιά τήν προστασία Του καί ἄς Τόν παρακαλοῦμε νά μήν στερήσει ποτέ ἀπό τήν Ἐνορία μας τήν Εὐλογία καί τή Χάρη Του.

Ἀπό τίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις πρός τιμήν τοῦ Ἁγίου μας

Ἡ λιτάνευση τοῦ ἱ. λειψάνου.

Ἀπό τόν Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό τῆς πανηγύρεως.

Τό τέμπλο τοῦ Ναοῦ μας.

Ἡ ἀργυρά λειψανοθήκη.

Ἡ Λιτανεία τοῦ Ἁγίου. Δεκαετία τοῦ ’60.

Ἐκδοτική παραγωγή

ΣΑΪΤΗΣ

Τηλ. 210-34.76.090